საქართველოს კომუნისტური პარტია (ბოლშევიკები).

პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

ხუთშაბათი, 16 დეკემბერი 1920 წ.

რედაქცია და კანტორა მოთავსებულია მახვეთის(?) ქ. № 3 (მეორე სართული). თვიური ხელისმომწერთათვის გაზეთი ღირს 200 მან.

ფასი 10 მან.

№ 120 · ყოველდღიური ორგანო საქართველოს კომუნისტურ პარტიის ცენტრალურ და თბილისის კომიტეტებისა. № 120

მოწოდება

საქართველოს კომუნისტურ (ბოლშევიკების) პარტიის ყველა ორგანიზაციებს, ყველა თანამგრძნობებს, საქართველოს ყველა მუშათა ორგანიზაციებს და გლეხთა მასსებს

ამხანაგებო! მუშურ-გლეხური საბჭოთა რუსეთის ხელმძღვანელობით პროლეტარულ რევოლუციის ძლევა-მოსილ მსვლელობისა და საბჭოთა რუსეთსა და საქართველოს შორის დადებულ ხელშეკრულების გამო, ჩვენი პარტია, საქართველოს მუშათა და გლეხთა კომუნისტური პარტია, გამოცხადებულ იქმნა ლეგალურ პარტიად. ჩვენმა პარტიამ სავსებით და ერთსულოვნად(?) მიიღო დადებულ საზავო ხელშეკრულების პირობები და მაისის თვის ბოლო რიცხვებში დაშალა თავისი არალეგალური აპარატი და შეუდგა მხოლოდ და მხოლოდ ლეგალურ, აშკარა მუშაობას. ამ აშკარა მოღვაწეობის ასპარეზზე ჩვენმა პარტიამ სულ მოკლე დროის განმავლობაში დიდი ნაყოფი გამოიღო. მიუხედავად იმისა, რომ მასსა თვის თვალით უყურებდა მენშევიკების მიერ აღიარებულ ჩვენი პარტიის ლეგალიზაციას, მიუხედავად იმისა, რომ ეს მასსა დარწმუნებული იყო იმაში, რომ მენშევიკები ვერ შეურიგდებოდნენ მუშების და გლეხების პარტიის თავისუფალ არსებობას და მოღვაწეობას, მიუხედავად ყველა ამისა, მასსები მჭიდრო რიგებით მაინც შემოკრბნენ თავიანთ ლეგალურ პარტიის გარშემო. ორი-სამი კვირის განმავლობაში წარმოებულ მუშაობამ პარტიის ძველი წევრების ხელ-ახლად ჩაწერით და ახალ წევრების მიღებით, მოგვცა კომუნიზმის მრავალ ათას წევრიანი, ერთიანი პარტია, რომელიც წარმოადგენს კომუნისტურ ინტერნაციონალის ერთად-ერთ რაზმს საქართველოში. ჩვენი პარტიის ასეთ გამარჯვებაში მენშევიკებმა ბუნებრივად დაინახეს მოახლოვებული და აუცილებელი თავის დაღუპვის დღეები. უკვე ივნისის ყრილობაზე მენშევიკურ პარტიამ გადასწყვიტა, შეუშვავებია სახელმწიფო და ადგილობრივ „თვითმმართველობების“ მთელი პოლიციური აპარატი, რომ გამძვინვარებული რეპრესიებით, დატუსაღებით, ციხეში დამწყვდევით და გადასახლებით ჩავეყენებინეთ ჩვენ ისევ „პოდპოლიაში“ და ამით უფრო ადვილად გავენადგურებინეთ ფიზიკურად და იმავე დროს დავემარცხებინეთ პოლიტიკურადაც. ამავე დროს მენშევიკები პარისსა(?) ფიცულობდენ, რომ საქართველოს კომუნისტები არ სცნობენ რუსეთთან დადებულ საზავო ხელშეკრულების პირობებს, უარყოფენ ლეგალურ მუშაობას, გადადიან „პოდპოლიაში“ შეიარაღებულ აჯანყების მოსაწყობათ, რომ ამით მოსპონ საქართველოს დამოუკიდებლობა. ჩვენ განვაცხადეთ, რომ ჩვენთვის არ არის ფეტიში პოდპოლიისთვის და ყოველგვარ პირობებში ჩვენი ლეგალური არსებობა. ჩვენ ერთხელ და სამუდამოთ არ უარვყოფთ „პოდპოლიას“, თუ რომ ჩვენ მოგვისპობენ ლეგალურ მუშაობის ყოველგვარ შესაძლებლობას, მაგრამ ჯერ ჩვენ მტკიცეთ ვიცავთ ლეგალურათ მუშაობის პრინციპს და ვიბრძოლებთ კიდეც ნამდვილ ლეგალიზაციისათვის. და, მიუხედავათ მენშევიკების რეპრესიების შევიწროებისა, მიუხედავათ მასიური დაპატიმრებისა, რაც ხდებოდა ჩვენი ლეგალური შიგ… დან გადაცემულ სარეგისტრაციო(?) სიების მიხედვით, მიუხედავათ ფიზიკურ შეურაცხყოფის მიყენებისა, და ხშირად და ასობით ჩვენი მოწინავე ამხანაგების გადასახლებისა, მიუხედავათ ყველა ამისა, ჩვენ მაინც განვაგრძობდით ბრძოლას აშკარა ასპარეზზე. ჩვენ ჯოჯოხეთურ პირობებში გვიხდებოდა მუშაობა ქალაქის და სოფლის ღარიბთა შესაკავშირებლათ. ჩვენ გამოგვყავდა ისინი იდეურ ნიადაგზე საბრძოლველათ და ვამარცხებდით რევოლუციის და მშრომელთა მტრებს. ჩვენ დღის სინათლეზე გამოგვყავდა მუშათა კლასის არისტოკრატია და ბიუროკრატია, რომლებიც დამსხდარან მენშევიკურ საზოგადო-სახელმწიფოებრივ პირამიდის წვერზე და გაიძვერული ფრაზებით დემოკრატიაზე ატყუებდნენ ამდენ ხანს მშრომელ მასსებს, რომელთაც არ ქონდათ პური არსებისა, არ ეცვათ ტანზე და სულს ძვრებოდათ სიცივისაგან სპეკულიანტების და თვით ადგილებზე მოკალათებულ მუშათა კლასის გამცემლების საკეთილდღეოთ.

მასსები გამოფხიზლდნენ. მათ გაახილეს თვალები და დაინახეს გამცემლობა, ღალატი და კონტრ-რევოლუციონური მოქმედება იმ ბელადების მუშაობაში, რომლებსაც თავიანთ ქომაგებათ სთვლიდენ. მასსები იკრიბებიან მუშათა კლასის და მთელი კაცობრიობის განმათავისუფლებელ რევოლუციონურ კომუნიზმის დროშის ქვეშ,— და აჰა, საცაა უნდა დაკრას წვრილ ბურჟუაზიულ ხროვის ბატონობის უკანასკნელმა საათმა. თბილისის მბეჭდავთა კავშირის არჩევნები—ამ თბილისის პროლეტარიატის ავანგარდის მოახლოვებულ, პროლეტარიატის ძალა-უფლების პირველი მეხის გავარდნა იყო. დანარჩენი კავშირები—კი, რომლებიც აგერ ახლამდის ბოლშევიზმის დროშის ქვეშ იყვნენ დარაზმულნი, რის გამო კიდეც დაშლილ იქნენ პოლიციელთა მუშტებით, კვლავ უდგებიან გვერდში ავანგარდს, ისწრაფიან აშკარათ გამოვიდნენ ბურჟუაზიულ წესწყობილების წინააღმდეგ, დაიჭირონ შესაფერი ადგილი შრომასა და მთელი კაცობრიობის გამძარცველ, გამანადგურებელ და სიმშილისა და სიცივის გამჩენ ხელებში მიმცემ სპეკულიანტებსა და კაპიტალის ნოქრებ შორის წარმოებულ ბრძოლაში. ამ რამოდენიმე კვირაში უნდა მომხდარიყო რკინისგზის მუშების ყრილობა. არც ჩვენ, არც მენშევიკები არ ვამცირებთ რკინის გზის პროლეტარიატის მნიშვნელობას ჩვენი ქვეყნის მახლობელ მედისთვის(?): ეს პროლეტარიატი საქართველოს მთელი მშრომელთა ხერხემალს წარმოადგენს. მაგრამ რკინის გზელთა კავშირს მენშევიკები ხჭამდნენ(?) მავთულის ხლართით, ხლუდავდენ მთელი თავისი ჩაგვრის აპარატით. ამ კავშირში კომუნიზმს ხმა არ იყო ძლიერი. მაგრამ უსირცხვილო ბოროტმოქმედებათა ფაქტებმა, [სასურსათო კომიტეტის და კავშირის ცენტრალური გამგეობის მეხაჭეთა(?) სამარცხვინო მოქმედების ფაქტებმა, ჩვენი პარტიის გაზეთებში გამოქვეყნებულ ფაქტებმა აალაპარაკეს უფრო ხმა მაღლივ, ვიდრე ამას ჩვენ და თუ გინდ ასი კომუნისტი ვერ შეძლებდა კავშირის შიგნით. დღის სინათლეზე ყურით იქნა გამოთრეული არა თუ მარტო კავშირის პასუხისმგებელი მოღვაწენი, მთელი სისტემაც—კი, რომელშიაც მშრომელთა თანასწორობის ელემენტარული ფაქტორების ფეხქვეშ გათელვა, და უკიდურეს(?) სიმდიდრის შექმნელთა ელემენტარულ უფლებათა გაქარწყლება დემოკრატიზმის სუდარით არის მოსილ-დაფარული(?). მათი ოფლი და სისხლი ბაზრის და ბირჟის მუქთახორა სპეკულიანტების საკეთილდღეოთ მიდის, თვით სიცივე და სიმშილობა კავშირის ხაზებში მოქცეულ ზედა-ფენებთა სადღეგრძელო და სანებივრო ასპარეზი გახდა. ყველამ დაინახა, ყველამ იგრძნო, რომ დადგა მენშევიკების დიქტატურის დასასრული, ბოლო. რკინისგზელთა კავშირის დაკარგვით, ისინი პოლიტიკურად კოტრდებიან, მათ მთელის ისტორიის მსჯავრი, მრავალი დღის საშინელის წინაშე წარსდგომა და… ბოლო… საფლავი. მაგრამ აწრიალდენ მენშევიკები პირღია(?) სამარის წინაშე.

მათ მოიკრიბეს უკანასკნელი ძალღონე, რომ თავიანთი საბრალოთ შერყეული მდგომარეობა როგორმე შეიმაგრონ: მათ უკვე დღის წესრიგში დასვეს საგანგებო რაზმის განუსაზღვრელი უფლებებით აღჭურვა. პოლიციის ფეხბურთი(?), რომელსაც ამ უკანასკნელ 6—7 თვის განმავლობაში ერთი დღითაც არ შეუწყვეტია ჩვენი პარტიის სხეულიდან სისხლის წოვა, დღეს ხელახლავ ეწეოდა. ჩვენი პარტია ბალი(?) მოქმედება მომწყვდეული. ორი დღის წინად თბილისში 40-ზე მეტი ამხანაგი დაატუსაღეს და საქართველოს გაძევებით(?) მეტეხის საკატორღო ციხეში. დაატუსაღეს ჩვენი გაზეთების თანამშრომლები, მდივნები, კორექტორები, ასოთამწყობნი. დაატუსაღეს აგრეთვე რკინისგზელი კომუნისტები და მათი თანაგრძნობნი. 11 დეკემბერს საგანგებო რაზმის უფროსი თვითონ ეწვია თავისი აგენტების ამალის თანხლებით ჩვენი პარტიის თბილისის კომიტეტის ლეგალურ დაწესებულებებს—ბიუროს და ყველა იქ მყოფი პარტიის წევრები ჩაიწერა, რომ მეორე დღეს ყველა ისინი დაეტუსაღებინა. ასევე მოიქცენ თბილისის რაიონულ კომიტეტების ბიუროებშიაც. გაჩხრიკეს და დაარბიეს აგრეთვე პროლეტარული რაიონის, კომუნისტური თჯახის(?) კერა, ნაძალადევის მუშათა უბნის ბიუროც. ყველა ჩვენი პარტიული ბიუროების ბინები ალყა შემორტყმულია აგენტებისაგან, რომლებიც გულმოდგინეთ იცავენ თავიანთ ღირსეულ „პოსტს“ და დგანან როგორც შიგნით, კარიდორებში, ისე გარეთაც.

პლაკატები, რომლებიც პროლეტარულ სახელოვან რევოლუციის ეპიზოდებს გამოხატავენ, ჩამოგლეჯილია მათ მიერ კედლებიდან. ცეცხლ-ალიანი(?) კვების ასეთსავე ამბებს გვატყობინებენ პროვინციებიდანაც—ბათუმიდან, ქუთაისიდან და სხვა. ყველგან ყვითელი სოციალ—ნაციონალისტური ჯავშნიანი მაგარი მუშტი მოქმედებს, რომ საპყრობილეს(?) ბნელ—მყრალ საკანებში მოამწყვდიოს წითელი კომუნიზმის მქადაგებლები. ტყუილი ფიქრია, ცხადია, ველოდით იმათგან რაიმე კონკრეტიულ ბრალდების წამოყენებას დატუსაღებულების წინააღმდეგ ან სამართალში მიცემას: საქართველოში მენშევიკების სამი წლის ბატონობის ხანაში არ ყოფილა არც ერთი შემთხვევა, რომ კომუნისტი სასამართლოს წესით გაესამართლებინოთ და ვფიქრობთ არც ახლა იქნება. სამართალს ჩვენი ამხანაგები კი არ გაურბიან, არამედ მისი მტრები. თვით ის სასამართლოც კი, რადგან მათ სამწუხაროთ(?) მიიღეს მეტი ნაყოფიერ—ბელინდელის(?) რუსეთისგან, ჩვენ კი არ გვაშინებს, არამედ—მათ, ვისზედაც უკვე ასეთი შემდგარია ისტორიის განაჩენი. დღეს მათ დარჩენიათ მხოლოთ ერთი საბუთი—ადმინისტრატიული მუშტი და სხვა არაფერი!

ამხანაგებო! ჩვენ არ გვაშინებს ჩვენი მტრების მუშტის მორიგი თარეში. ჩვენ ამას გულდინჯათ ვეგებებით და არც ვფიქრობთ ჯურღმულებში გადამალვას, იატაკ ქვეშ მოქცევას. ყინულმა უკვე ბზარი(?) მისცა, დაიწყო დნობა, ნაკადულებმა უკვე მრავალფეროვნება(?) დაიწყეს, მასსამ უკვე გამოიღვიძა, თვალები ამოიფშვნიტა და გულგრილობის ნარჩენი შორს გადისროლა და საასპარეზოზე გამოყვანილი სამარცხვინო ბოძზე გაკრული თავის წინამძღოლები. უკვე ქვეშ(?) … რევოლუციის ფულამ(?) … მუშავი საქართველოს მშრომელთათვის პარტიამ, რომელიც ამ მშრომელთა მასსას ხელმძღვანელობს, უკვე გამოაჩინა თავისი განუკურნებელი, დაჩირქიანებული მუწუკები და ის მალე ერთიანათ გაირწყნება. სულაც არ ვფიქრობთ იმაზე, აჯანყების საშუალებით დაჩქარდეს სიკვდილი ამ მომაკვდავი პარტიისა, რომლისგანაც ძალაუფლება მემკვიდრეობით გადმოვა ჩვენს ხელში. მეტი სიმტკიცე, სიდინჯე, მეტი მჭიდრო შეკავშირება—შედუღება, პარტიის წევრთა ორგანიზაციული მეტი შეკრობა-შეკავშირება გარშემორტყმულ მშრომელთა ქვეყნიერობასთან მომავალი გამარჯვების სახელით: აი, საითკენ მოგიწოდებთ ჩვენ თქვენ! ჩვენი პარტიის ლეგალური არსებობისათვის ბრძოლა ახალ ხანაში გადადის; ეს ბრძოლა ერთი საათითაც კი არ უნდა შეჩერდეს. დე მენშევიკებმა განაგრძონ ჩვენი ჭერა-დაპატიმრება და ჩაგვყარონ ციხეებში—არ დაივიწყოთ, რომ ჩვენ დროში ციხიდან სასახლემდე და იქიდან უკუ ციხემდე—მხოლოთ ერთი ნაბიჯია. მაშ ასე, ამხანაგებო! მწყობრით შევათუთქვნა(?), რომ ვატარით ჩვენი მძიმე ჯვარი პარტიის სამსახურისა! მზათ ყოფნა ბრძოლისათვის! მშრომელთა აღდგომის დღე ახლოა! კომუნიზმის მზემ უკვე ამოყო თავი ჰორიზონტზე და იქიდან თავის ჰიოველ(?) სხივებს ჩვენც, მშრომელთა საქართველოს გვაგზავნის!

გაუმარჯოს კომუნიზმს!

საქართველოს კომუნისტური პარტიის თბილისის კომიტეტი.

პროფკავშირების, მუშათა ცენტრის კომუნისტური ფრაქცია.

საქართველოს კომ. პარტიის ცენტრალური კომიტეტი.

საბუთები თუ ძალადობა

გარეშე საფრთხის მოიზეზება ჩვეული ხერხია დრომოჭმულ მთავრობის ხელში, რომელიც ამით ცდილობს გამოაკეთოს თავისი შინაური წამხდარი საქმე, რომ აღელვებული ხალხი გარეშე მტრის საშინელებით დააფრთხოს და იგი კვლავ თავის გარშემო შემოიკრიბოს. ამგვარ „მოღვაწეობას“ დიდი ხანია აწარმოებს მენშევიკური პარტია, მაგრამ ამ უკანასკნელ დღეებში მას ამ საქმეში ჩაბმული ყავს მთელი თავისი ძალები: უმთავრესათ მას ნიშანში ამოღებული ყავს საბჭოთა რუსეთი და დღეუხვევათ ანთხევს ბრალსა და შხამს, რომ თითქოს ეს პროლეტარული სახელმწიფო ქართველ ხალხს შეპფოთის(?).

მართალია, საქართველო-რუსეთს შუა დადებულია საზავო ხელშეკრულება, რომლის ძალითაც ორივე მხარე სხვათა შორის ვალდებულია თავ-თავის ტერიტორიაზე არ დაუშვან მეორე მოკავშირის წინააღმდეგ მიმართული მოქმედება და თვით აგიტაციაც კი. მაგრამ ეს რა სავალდებულოა მენშევიკებისათვის, რომლებიც პირობას მხოლოთ იმიტომ სდებენ, რომ ის სისტემატიურათ დაარღვიონ. ეს კია, რომ მენშევიკები არ ამბობენ აშკარათ და გადაჭრით იმას, რაც გულში აქვთ: არ ამბობენ, რომ საბჭოთა რუსეთი ემუქრება საქართველოს, რომ მისი სურვილია საქართველო გაანადგუროს და ამ მიზნით უბიძგებს მას მუხანათურათ თავს დაესხას და ტლანქი ძალის შემწეობით დაიპყროს იგი. არ ამბობენ ამას, რადგან ამაზე პასუხს მოსთხოვენ მას, პასუხს მოსთხოვს თვით საბჭოთა რუსეთი და ამის დამამტკიცებელი საბუთი კი მენშევიკებს არ ექნებათ.

სამაგიეროთ მათ დაბალ დონით მიიჩნევს ჩვენი პარტია და მთელი თავის გულის ჯავრს მასზე იყრიან. არა კმარა, რომ სრულიად უსამართლოთ, სრულიად უსაბუთოთ, სრულიად განუკითხავათ ისინი განუწყვეტლივ იჭერენ, ციხეში ამწყვდევენ და ასახლებენ ჩვენი პარტიის წევრებს; მათ ამ ბოლო დროს მოისურვეს, რაც უნდა გახდეს, ჩირქი მოგვცხონ და ხალხის თვალში გათახსირებული პირებათ გამოგვიყვანონ. ამიტომ ყრდნობი(?) რამოდენიმე თავის წინათ ხელში ჩავდებულ დოკუმენტებს და მთელი მათი მიზანი ისაა, რომ გამოგვაცხადონ რუსეთის დაქირავებულ და მოსყიდულ აგენტებათ, რომელთაც თურმე რუსეთისაგან დავალებული გვაქვს—საქართველოში აჯანყებები მოაწყონ და წითელ არმიელთა საშუალებით ეს ქვეყანა გაანადგურონ.

რაშია საქმე, ბ.ბ. მენშევიკებო? თუ რუსეთის მხრით თავდასხმა მართლა შესაძლებლათ მიგაჩნიათ, ჯერ ეს შესაძლებლობა უნდა დაამტკიცოთ, უნდა დაამტკიცოთ, რომ რუსეთს განზრახვა აქვს დაიპყროს საქართველო და შემდეგ შეუდგეთ იმის მტკიცებას და განქიქებას, თუ რა აგენტები და როგორი აგენტები ვართ ჩვენ. ამას მოითხოვს საღი ჭკუა(?), ამას მოითხოვს ელემენტარული რიგიანობა, რომელსაც საუბედუროთ თქვენ დიდი ხანია მოკლებული ხართ.

მენშევიკებს არ შეუძლიათ იდუმალი(?) გაგვამხილავდენ(?), ისინი თავის სასამართლოებსაც ვერა ნდობიან, რომ ჩვენი … სიმართლე … გამოაშკარაოთ(?) და მგლური … იმავე … იქაიორებენ: არც გაგვასამართლებენ და არც გაგვსჯიან, ჩვენთვის ყველაფერი დამტკიცებულია. „დამტკიცებულია, რომ ლეგალური ორგანიზაციების გვერდით ბოლშევიკებს არა ლეგალური ორგანიზაციები აქვთ მოწყობილი; დამტკიცებულია, რომ შეთქმულები ბოლშევიკები არიან და ინსტრუქციებსა და ფულებს მათი ორგანიზაციებიდან იღებენ; დამტკიცებულია აგრეთვე, რომ მათი განზრახვაა აჯანყების მოწყობა და შიგნით არეულობის გამოწვევით, უნდათ უცხო ძალებს მოუწოდონ“… და სხ. და სხ.

ეს ყველაფერი თურმე „დამტკიცებულია“ და რადგან საქმე უნდა, „ასეთი ხალხის თავისუფლათ გაშვება ერთ წამს არ შეიძლება“. და სხ. ბ. … და ძმათა მისთა, რომელნიც ერთად ერთი კომპეტენტური, დამტკიცებული არიან ყველა ამ დებულებებისა, … ინსტრუქცია … ჩვენს პარტიაზე. ისინიც ნადირობენ.

ვაი იმას, ვისაც … სხვა საბუთი აღარ მოეპოვება. ეს ცხოველური … შეპყრობილი მხოლოთ თავის გადარჩენაზე ფიქრობს და იმავე დროს ყოველ თავისი ნაბიჯით თავისი … დღეს იხლოთებს. არა თუ … … საქმეს … არ ძალუძს.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მართალია, დააკვირდით, რა ჭირბუქი აქვთ აყენებული მენშევიკებს ჩვენი განცხადების გამო, რომ „ჩვენ სრულიად არ მიგვაჩნია სათაკილოთ მატერიალური დახმარების მიღება რომელიმე თანამოძმე პროლეტარული პარტიიდან“. „ერთობა“ სიხარულით ხტის და ბუქნას უვლის: „ეს იყო სწორედ დასამტკიცებელიო“.

დიდი ხანია, რაც მენშევიკები გამოეთხოვენ ინტერნაციონალის ტრადიციებს და ნაციონალიზმის ჭაობში ჩაიძირენ. მათ წართმეული აქვთ უნარი როგორც აწმყოს გამოცნობისა, ისე აგრეთვე წარსულის გაგებისა, მაგრამ მაინც მოვიყვანთ რამდენიმე ფაქტს ინტერნაციონალის სახელოვანი მოღვაწეობიდან.

მარქსის მიერ დაარსებული პირველი ინტერნაციონალი ყოველგვარ დახმარებას (როგორც მატერიალურს, ისე ზნეობრივს) უწევდა ყველა ქვეყნის მუშებს; მისი თაოსნობით და დახმარებით ტარდებოდა გაფიცვები სხვა და სხვა ქვეყნებში. მისი დიდი როლი პარიზის კომუნის საქმეში ეჭვს გარეშეა. მართალია, ინტერნაციონალის ასეთი მოქმედება გარყვნილებად და უზნეობად მიაჩნდათ მის მტრებს, მაგრამ ესენი იყვნენ თვით გარყვნილი და გათახსირებულნი ამა ქვეყნის ძლიერნი; სოციალისტთა შორის ასეთი მაღალი „ზნეობისა“ დღემდის არავინ გამოჩენილა. დღეს ჩვენს მენშევიკებს სრული უფლება აქვთ დაგმონ ეს მოქმედება და თავისი „სოციალისტური“ წვლილი შეიტანონ მარქსის ინტერნაციონალის უზნეოთ გამოცხადებაში.

იქნება თვით მენშევიკებსაც ახსოვთ მეორე ინტერნაციონალის ერთ-ერთ კონგრესზე გამოაშკარავებული ფაქტი ერთი პროლეტარული პარტიის მიერ მეორე „თანამოძმე პარტიის“ მატერიალურათ დახმარებისა. ბებელმა „გამოააშკარავა“, რომ გერმანიის სოციალ-დემოკრატიული პარტია ეხმარება საფრანგეთის პარტიას და ჟორესის გაზეთს დიდ მატერიალურ შემწეობას აძლევს. ამ ფაქტის გამომჟღავნებას სირცხვილის გრძნობა კი არ გამოუწვევია, პირიქით მან საერთო აღფრთოვანება შექმნა. მაგრამ ეს მაშინ იყო. დღეს მენშევიკებს სრული უფლება აქვთ ქვა და ლოდი უთავაზონ ბებელსაც და ჟორესსაც და ყველა იქ დამსწრეთ, რომელთა შორის, თუ არა ვსცდებით, მათი დღევანდელი სტუმარი კაუცკიც იყო.

ჩვენს მენშევიკებს უეჭველათ ეხსომებათ, რომ იგივე გერმანიის პარტია დიდ დახმარებას აძლევდა რუსეთის სოციალ-დემოკრატიულ პარტიას, რომელიც ფულის მხრით დიდ გაჭირვებას განიცდიდა. გადააფურთხონ მენშევიკებმა ამის გახსენებაზედაც, მხოლოთ ეცადონ, რომ თავისი დღევანდელი პარტიის ცნობილი წევრები არ გასვარონ.

ქვეყანამ იცის და ან რა დასამალია, რომ თვით დღევანდელი მენშევიკები ძველ დროში ხარჯავდენ ფულს სხვათა შორის მეზობელ სომხეთში სოციალ-დემოკრატიული პროპაგანდა-აგიტაციის საწარმოებლათ.

ასეთია ფაქტები როგორც პირველი, ისე მეორე ინტერნაციონალის ისტორიიდან, ასეთია ფაქტები თვით მენშევიკების პრაქტიკიდან. მაგრამ იქნება მხოლოთ მესამე ინტერნაციონალს არა აქვს ამის არც ნება და არც შეძლება? იქნება მხოლოთ საქართველო ხდება მენშევიკების მიერ შერჩენებულ ამ ორგანიზაციის მსხვერპლი?

მენშევიკებს ბევრი სტუმარი მოსდით საზღვარ-გარეთიდან და ისინი ალბათ ეტყოდენ მათ, რომ იტალიაში (ბურჟუაზიულ იტალიაში) გამოდის მთელი რიგი გაზეთებისა, რომლებზედაც აშკარათ და გარკვევით აღნიშნულია, რომ ისინი სარსებო სახსარს ღებულობენ მესამე ინტერნაციონალიდან ან საბჭოთა რუსეთიდან. წარმოიდგინეთ, რომ ეს გაზეთები, მათი რედაქტორ-თანამშრომლები და მათ გარშემო შემოკრებილი კომუნისტური ჯგუფები, ორგანიზაციები და მთელი პარტია გაცილებით მეტი თავისუფლებით სარგებლობენ ბურჟუაზიულ იტალიაში, ვიდრე ჩვენ „სოციალისტურ“ საქართველოში!

ეს ასეა, მაგრამ მენშევიკებისთვის ყოველივე ეს საბუთი არ არის. ისინი ჟუათასჯერ გაიმეორებენ, რომ ჩვენ განსაკუთრებულ პირობებში ვიმყოფებით და ჩვენი პარტიაც გამონაკლისი უნდა იყოს საერთო წესიდან.

ჩვენ უკვე გავაშუქეთ ეს საკითხი და წინადადება მივეცით, რომ მათ კანონის ძალით აეკრძალათ ამგვარი დახმარების მიღება და მერე წამოეყენებინათ ჩვენთვის შესაფერი ბრალდება, თუ კი ჩვენი მხრით ამ კანონის დარღვევას ადგილი ექნებოდა.

მენშევიკებს არც ერთი უნდათ და არც მეორე. მათ ჰყავთ განსაკუთრებული რაზმი, რომელსაც „სამუშაო“ არ უნდა დააკლდეს. აქეთ არის მიმართული მთელი მათი ზრუნვა.

მოკლეთ: არავითარ შეთქმულებას და აჯანყების მოწყობას ჩვენს პარტიაში ადგილი არა აქვს და მენშევიკებიც ვერავითარი გზით ვერ დაამტკიცებენ ამის წინააღმდეგს. აჯანყება-შეთქმულობის ბრალდება ურცხვი ცილის წამებაა მენშევიკების მხრით.

ასეთივე უმსგავსი ბრალდებაა, ვითომ ჩვენ ვიყოთ საბჭოთა რუსეთის დაქირავებული და მოსყიდული აგენტები საქართველოს დამხობის მიზნით. ეს ბრალდება საჭიროებს ასეთ განზრახვის დამტკიცებას პირველ ყოვლისა საბჭოთა რუსეთის მიმართ, რომელსაც მენშევიკები ვერ შესძლებენ მიუხედავათ მათი უტიფრობისა.

ჩვენ ვიმეორებთ, სათაკილოთ არ მიგვაჩნია მატერიალურ დახმარების მიღება სხვა ქვეყნის თანამოძმე პროლეტარულ ორგანიზაციიდან. თუ ეს დაუშვებელია, ეს კანონით უნდა იყოს აკრძალული. მხოლოთ ამის შემდეგ შეიძლებოდა ჩვენს წინააღმდეგ დახმარების მიღების წამოყენება, როგორც ბრალდებისა.

მენშევიკებს ჩვენს წინააღმდეგ არ მოეპოვებათ არც ერთი კანონიერი საბუთი, არც ერთი სამართლიანი მოსაზრება. მათ ხელთ არის მხოლოთ ტლანქი ძალადობა, მაგრამ ამით ვერ შეაჩერებენ ისინი პარტიის გაძლიერებულ ზრდას, რომელიც ადრე თუ გვიან ყოველივე მნიშვნელობას დაუკარგავს დღეს ასე გაათრებით წარმოებულ მათ ძალადობასაც.

ადგილობრივი პრესა

მთელი მენშევიკური ჯამბათი ფეხზე დგას და ხოშკაკალასავით გვყრის თავზე რეპრესიებს. „ერთობა“ ამას არ სჯერდება და ასე ვთქვათ, „იდეურ“ ბრძოლას აწარმოებს ჩვენს წინააღმდეგ. მისი იარაღია ძველი და ახალი ინსინუაციები, რომელთა დაუსრულებელი ლექსი გლახა ქრისშვილივით მას ხელობათ გაუხდა. არა ერთხელ დაცინვილ ჭორებს ბათუმის დაცემის შესახებ აგი ახლაც იმეორებს:

„როცა ჩვენს საზღვარს ოსმალთა ლაშქარი მოადგა და ბათუმი, ეს ჩვენი გზა და ხიდი ევროპისკენ მიმავალი, მძიმე დღეებს განიცდიდა, ვინ მოგვიწყო აჯანყება ცხინვალში? ვინ მოაცდინა ბათუმის დასაცავათ გამზადებული გვარდია? ვინ ჩაგვცა ზურგში ხანჯალი საქართველოს ბოლშევიკებმა! როცა ბათუმი დაეცა და მტერი გურიაში შემოიჭრა, ოზურგეთი აიღო და ქუთაისისკენ მოიწევდა, ...ლის ყელზე იჭიცვლიდენ, ვინ ააფრიალა სამეგრელოში აჯანყების დროშა? ვინ დაქსაქსა მოზღვავებული მტრის მოსაგერიებლათ გამზადებული ჩვენი ისედაც მცირე ძალები? ვინ და ჩვენებურმა ბოლშევიკებმა“.

ბათუმის დაცემას ჩვენ გვაბრალებენ ის მენშევიკები, რომლებიც ქვეყანას აყრუებდენ ტრაბახით: ვაჩვენებთ სეირს კარზე მომდგარ მტერსო. ისინი, როგორც მათ პოლიტიკურ სიბეცეს შეფერის, ანგარიშს არ უწევდენ ბრესტლიტოვსკის ხელშეკრულობით შექმნილ მდგომარეობას და მამლაყინწურათ გაიძახოდენ: რას მიქვია ბრესტლიტოვსკის ხელშეკრულება, ეს—რუსეთმა წამოიჩოქოს იმპერიალისტების წინ, ჩვენ კი ქედს არ მოვიხრით და მარტოთ-მარტონი დავიცავთ ჩვენს ქვეყანასო.

როდესაც ბათუმის ფრონტიდან დაბრუნებული მენშევიკი გეგეჭკორი არხეინი კილოთი არწმუნებდა ყველას—ბათუმის [...] განმავლობაში სრულიად უზრუნველყოფილია, ამ დროს თურმე ბათუმი უკვე დაცემული იყო. ასე მშვენივრათ იცოდენ მენშევიკებმა მათი საზრუნავი საქმის მდგომარეობა. მათ ნაჭამალი წარმოდგენაც არა ქონდათ იმისა, რომ ომის წარმოება სახუმარო საქმე არ არის, რომ იმპერიალისტური ომიდან განაწამები ჯარი უკვე გახრწნილია და არ გამოდგება მებრძოლ ელემენტათ, და დიდი ფაჩი ფუჩით შეუდგენ საქმეს. შედეგმაც არ დაიგვიანა და გამოააშკარავა მთელი სიკოტრე მენშევიკური პოლიტიკისა. ბათუმი დაეცა და მენშევიკები იძულებული შეიქმნენ მათ მიერ ათვალწუნებულ ბრესტლიტოვსკის ხელშეკრულებას ჩაბღაუჭებოდენ, მაგრამ ესეც დაგვიანებული აღმოჩნდა: მათ ხელი აიღეს ორ დიდ მაზრაზე, რომლებსაც ბრესტლიტოვსკის ხელშეკრულობა ამიერ-კავკასიის საზღვრებში გულისხმობდა: ეს მაზრებია ახალქალაქის და ახალციხის მაზრა. ასე სამარცხვინოთ დაამთავრეს მენშევიკებმა თავისი კამპანია და უეჭველია, პირველ ხანებში თითონაც გრძნობდენ, რომ ...ვე არ გამოიყურებოდით ქვეყანაში. მაგრამ მაინც სცადეს თავის გამოყოფა და სცადეს, რასაკვირველია, ჩვენს ხჯარზე: ბოლშევიკების ბრალი იყო ყველაფერიო.

ასეთსავე სიმართლეს შეიცავს მენშევიკების ყველა სხვა ბრალდებები.

ბიულეტენი პრესბიუროსი

რ. ს. ფ. ს. რ. წარმომადგენლობისა საქართველოში.

(რადიოთი მოსკოვიდან, ნაუენიდან, ლიონიდან და სხვ. და პირდაპირი მავთულით კავკავიდან და ბაქოდან).

საბჭოთა რუსეთში

ჩიჩერინის დეპეშა კერზონს.

მოსკოვი, 12 დეკემბერი. ჩიჩერინმა კერზონს გაუგზავნა შემდეგი რადიო:

„ლონდონში ლორდ კერზონს 4 დეკ. კრასინის პირით საბჭოთა მთავრობამ მიიღო ცნობა, რომ განზრახული სავაჭრო ხელშეკრულობა ბრიტანიის მთავრობასთან არ უთითებს იმას, თუ რა პოლიტიკური პრინციპებით იხელმძღვანელებს ეს მთავრობა. აღნიშნული დეპეშა ეყრდნობა მხოლოდ ბრიტანიის მემორანდუმს 30 ივნისის და რუსეთის ნოტას 7 ივლისისას. ორივე ეს საბუთები ლაპარაკობენ, რომ ორივე მხარემ შეწყვიტოს სამხედრო მოქმედება და ოფიციალური პროპაგანდა, აგრეთვე აუნაზღაურონ კერძო პირებს ის ქონება, რომელიც ჩამოართვა მას საბჭოთა მთავრობამ. შემდეგ იქნა მიღებული, რომ ამ პრინციპებას მიღების შემდეგ, მომავალ პოლიტიკურ შეთანხმებისათვის უნდა გადაეცეს ამ პირობების გარჩევა განსაკუთრებულ კომისიას, რომელიც იქნება შემდგარი ორივე სახელმწიფოების დელეგატებისაგან და ექსპერტებისაგან. ბრიტანიის მთავრობამ თავის მემორანდუმში წამოაყენა დებულება, რათა ეს პრინციპები დაედვას საფუძვლად დროებით ზავს, რომელიც წინ წარუძღვება შემდეგ მოლაპარაკებას. 7 ივლისის პასუხში საბჭოთა მთავრობა სურვილს გამოთქვამდა ინგლისის მიერ წამოყენებულ პირობებზე. საბჭოთა მთავრობამ თავის მხრივ გაგზავნა ამ მიზნით ლონდონში სრულ-უფლებიანი დელეგაცია, მაგრამ საუბედუროთ, ინგლისის მთავრობამ გაიწვია რუსეთის დელეგატები და გააჭიანურა მოლაპარაკება მთელი ხუთი თვის განმავლობაში და ის გაურბოდა აღნიშნულ კითხვების გადაჭრას. ამისთვის რუსეთის მთავრობას დღეს არ უკვირს, რომ პრინციპები შეცვლილია და გადამუშავებული იმ მიმართულებით, რომ რუსეთს მეტი ვალდებულობა ედება. ადვილი გასაგებია, რომ ბრიტანეთის მთავრობა იმ მიზნით აჭიანურებდა მოლაპარაკებას, რომ იმედი ქონდა, პოლონეთი და ვრანგელის ბანდები დაეხმარებიან მას საბჭოთა რუსეთის წინააღმდეგ და საბჭოთა რუსეთს გაუჭირდება და უფრო მძიმე პირობებს მიიღებს, ვიდრე ივლისის წარდგენილ პირობებს, როდესაც საზღვარ-გარეთ იცოდენ, რომ სამხედრო მოქმედება რუსეთის სასარგებლოთ მიმდინარეობდა.

ახლა, როდესაც პოლონეთთან კონფლიქტს ბოლო ეღება; როდესაც კონტრრევოლიუციის უკანასკნელი ნაშთები სამუდამოდ განადგურებულია, როდესაც ფინლიანდიასთან ზავი შეკრულია, როდესაც საბჭოთა რუსეთის მცხოვრებთა რიცხვი დღითი დღე იზრდება, გაუგებარია რას ფიქრობს ბრიტანეთის მთავრობა, როდესაც ის ცდილობს თავს მოახვიოს საბჭოთა რუსეთს ახალი ვალდებულებანი, რომლის შესახებ არ ყოფილა მოლაპარაკება და რომელზედაც საბჭოთა რუსეთს არ მიუცია თავისი დასტური. მიუხედავათ იმისა, რომ ბრიტანეთის მთავრობა მთელ რიგ თავის განცხადებებში აცხადებდა, რომ ის მშვიდობიანობის მომხრეა და სურს საბჭოთა რუსეთთან მეგობრული განწყობილება დაამყაროს, ხუთი თვის განმავლობაში მოლაპარაკების შეწყვეტის შემდეგ გადაჭრა კითხვები, რომლებიც ეწინააღმდეგება საბჭოთა რუსეთის ინტერესებს როგორც მაგალითად ბესარა-

რუსეთი ისევ იცავს თავის პრინციპებს მშვიდობიანობის დამყარებას, ის თანახმაა დაუბრუნდეს მოლაპარაკებას იმ საფუძვლებზე, რომელზედაც იყო ლაპარაკი ივნისში და ივლისში. მაგრამ ის არ დასთანხმდება ამ პრინციპების შეცვლას ერთ მხარის სასარგებლოთ. 9 ნოემბრის ნოტაში საბჭოთა მთავრობამ კიდევ გამოთქვა თავისი შეხედულება სავაჭრო ხელშეკრულებაზე ბრიტანეთის და საბჭოთა რუსეთის შორის. რუსეთის მთავრობა უთითებს, რომ ამ შეთანხმებას უნდა მოყვეს პოლიტიკური ხასიათის მოლაპარაკება ლონდონში ან და სხვა რომელიმე ნეიტრალურ ქალაქში, რომელიც არჩეული იქნება ურთიერთ შეთანხმებით. ამასთან ერთად, საბჭოთა მთავრობა აუცილებლად თვლის შეაჩეროს სამხედრო მოქმედება და პროპაგანდა ინგლისის წინააღმდეგ მიმართული და მზათაა დააკმაყოფილოს ბრიტანეთის მოქალაქეების მოთხოვნილება: საქონლის საფასურის მიცემა, რომელიც მათ ჩამოართვეს რუსეთში. ის თანახმაა სცნოს სავაჭრო ხელშეკრულების პრინციპები, რომლებიც ჩამოთვლილია აღნიშნულ ნოტებში, რომლებიც საფუძვლად დაედება მომავალ პოლიტიკურ კონფერენციას რუსეთისა და დიდ ბრიტანეთისას. ამ კონფერენციაზე დამტკიცებული იქნება ყველა ის ვალდებულებანი, რომელსაც რუსეთი კისრულობს ბრიტანეთის მთავრობის წინაშე და ბრიტანეთის ვალდებულებანი რუსეთის წინაშე. ასე მოხდა ყველა სახელმწიფოებთან ზავის შეკვრის დროს და ასე უნდა მოხდეს ახლაც, ვინაიდან ამ შემთხვევაში გამონაკლისის დაშვება შეუძლებელია. მეორე პარაგრაფი უნდა იქნეს გამორიცხული და ის იქნეს შეცვლილი ურთიერთ შეთანხმებით, ივნისის და ივლისის ნოტების საფუძვლებზე. რაც შეეხება სავაჭრო ხელშეკრულობის დანარჩენ პუნქტებს, ამის სამუდამო ჩამოყალიბება უნდა მოხდეს ბრიტანეთის მთავრობის მიერ კრასინთან ერთად. სამუდამო ხელშეკრულობა უნდა წარედგინოს საბჭოთა მთავრობას გასარჩევად და დასამტკიცებლათ. სავაჭრო ხელშეკრულობის ჩამოგდებასთან ერთად უნდა მოხდეს პოლიტიკურ შეთანხმების ხელის მოწერა, რომელსაც აქვს ნიადაგი მომზადებული 30 ივნისის და 7 ივლისის ნოტებით. რუსეთის საბჭოთა მთავრობა სურვილს გამოთქვამს, რომ მასთან ერთად ბრიტანეთის მთავრობა გადაჭრის ყველა სადავო კითხვებს და ორივე სახელმწიფოს გულწრფელი სურვილი ზავის ჩამოგდებისა მიგვიყვანს მეგობრულ განწყობილებამდი ორივე მხარეთა შორის“.

ჩიჩერინი.

სტეკლოვი პოლონეთთან ზავზე

მოსკოვი, 11 დეკ. სტეკლოვი „იზვესტიის“ მოწინავეში სწერს: „პოლონეთი ცდილობს დაარწმუნოს საერთაშორისო საზოგადოებრივი აზრი, რომ რუსეთ-პოლონეთის ზავი ძალდატანების შედეგი კი არ არის, არამედ ურთიერთ შეთანხმების. ნამდვილათ მდგომარეობა კი ასეთი არაა, საბჭოთა რუსეთი გრძნობს და აშკარათ აცხადებს, რომ როდესაც პოლონეთთან ზავს კრავდა, ის წავიდა დიდ დათმობებზე, რომელიც რუსეთის ინტერესების წინააღმდეგია. მაგრამ ყველა ასეთ დათმობებს ქონდა ერთი მთავარი საფუძველი, ეს იყო სურვილი ომის მოთავებისა და მეურნეობის აღორძინებისათვის მუშაობა. ამ მიზ-[...]რის მცირე მსხვერპლი. რა თქმა უნდა პოლონეთსაც სურვილი ქონდა ზავის ჩამოგდებისა, ვინაიდან მასაც არ შეეძლო ომის გაგრძელება. ასეთ პირობაში მოსალოდნელი იყო, რომ ორივე სახელმწიფო გამოვიდა დაკმაყოფილებული. დომბსკი მართალია, როდესაც ლაპარაკობს, რომ ყველაზე მართალი გზა ის გზაა, რომელსაც მიგვყავართ ორივე მხარის დაკმაყოფილებამდე, მაგრამ როგორ შეიძლება ლაპარაკი სოლიდარულ მუშაობაზე, თუ პოლონეთის დელეგაციის თავმჯდომარე მოითხოვს, რომ „კეთილ მეზობლური განწყობილების ინტერესი მოითხოვს, რათა პოლონეთი იქნას დაჯილდოვებული იმ ზარალისაგან რომელიც მას მოუვიდა ომის გამო“. ამ მოთხოვნილებას უყენებენ საბჭოთა მთავრობას, რომელმაც ქვეყანაზე მეტი ზარალი და განადგურება მოიპოვა ომის შემწეობით. ლაპარაკობენ: საბჭოთა მთავრობა მიისწრაფვის მშვიდობიანობისაკენ და ამისათვის მან უნდა გადაიხადოსო. მართალია, ჩვენ არ უარვყოფთ, რომ საბჭოთა მთავრობას სურს ზავი და მშვიდობიანობა, როგორც ამას ამტკიცებს მისი მრავალი მოქმედებანი. ზავის ჩამოგდებისათვის საბჭოთა მთავრობა დიდ ტერიტორიალურ და ეკონომიურ დათმობებზე მიდის და დიდი სურვილით მოაწერა ხელი დროებით ზავს, რომელიც პოლონეთისათვის მეტად სასარგებლოა. მაგრამ ასეთ დათმობებსაც საზღვარი აქვს. პოლონეთის მოთხოვნილებები კი აჭარბებენ ამ საზღვრებს. პოლონეთი მოითხოვს სამას მილიონ მანეთს ოქროს, ეს მას მიაჩნია თავის წილად როგორც რუსეთის იმპერიის ყოფილი ნაწილი. პოლონეთის მოთხოვნილება რევაკუაციის შესახებ კიდევ უფრო მეტად აჭარბებს ასეთ საზღვრებს. საკმარისია ვთქვათ, რომ პოლონეთი მოითხოვს ყველა იმ ქონების ანაზღაურებას, რომელიც გამოტანილი იქნა პოლონეთიდან 1914 წლიდან. ეს ქონება უდრის მილიარდ მანეთ ოქროს სალირალს. ასეთი მსხვერპლის გაღება რუსეთს არ შეუძლია, თუ გინდ მას სურვილიც ქონდეს ამისი. ასეთ მსხვერპლს შეუძლია სრულიად გაასწოროს მიწასთან ის მოსაზრებანი, რომლის გამო რუსეთმა სურვილი განაცხადა ზავის ჩამოგდებისა. რუსეთმა რომ პოლონეთის ყველა გადაჭარბებული მოთხოვნილებანი დააკმაყოფილოს, საბჭოთა რუსეთი გამოიფიტება და დასუსტდება. მტკიცე ზავის ინტერესებისათვის საბჭოთა რუსეთს არ შეუძლია წავიდეს ასეთ დათმობებზე.

სუბოტნიკების ზრდა.

მოსკოვი, 12 დეკ. უკანასკნელ თვეში მოსკოვის სუბოტნიკებში მოსკოვში მონაწილეობას ღებულობდა 220.000 კაცი.

გროზნი ნავთი.

მოსკოვი, 12 დეკ. გროზნის რაიონში ნავთის დამუშავებამ მიაღწია იმ ნორმას, როგორიც ომამდის იყო.

მილოცვა ურაგვაიდან.

მოსკოვი, 12 დეკ. საბჭოთა მთავრობამ მიიღო მილოცვა ურუგვაის (სამხრეთი ამერიკა) მუშებისაგან. „ჯერ არ გაგონილი და შეუდარებელია ის ტიტანიური ბრძოლა გმირობა მსოფლიო რევოლიუციისათვის, რომელსაც ეწევა საბჭოთა რუსეთი. ჩვენ მწუხარებას გვგვრის, რომ მონაწილეობას ვერ ვღებულობთ ამ ბრძოლაში.

წითელ ყირიმში.

სევასტოპოლი, 10 დეკემბერი. ყირიმში [illegible]